

[Per Federspiel.]

anbefale, at man ikke forsømmer også denne mulighed for stadig at holde sig i kontakt med det, der foregår forud for den egentlige optagelsesprocedure.

Nu nærer hr. Ivar Nørgaard stor skepsis over for, hvad der sker i fællesmarkedet, men jeg vil dog gerne anholde ham, når han citerer markedsministeren på en yderst ufuldstændig måde. Hr. Ivar Nørgaard nævnte, at markedsministeren havde udtalt, at den udbygning af fællesskaberne i retning af en økonomisk union, som er målsætningen for fællesmarkedet, kan antage former, hvis konsekvenser ikke kan overses fuldt ud på indeværende tidspunkt. Deri ser hr. Ivar Nørgaard altså, at der er vældige faresignaler forude. Men hvis hr. Ivar Nørgaard havde citeret vider, så ville han have set regeringens vurdering:

„... Det har imidlertid stedse været vores bedømmelse“

— siger markedsministeren —

„at denne målsætning er i overensstemmelse med Danmarks interesser på lang sigt. Medens debatten om fællesmarkedssamarbejdet i alle europæiske lande i det forløbne tiår har været koncentreret om problemerne i forbindelse med afvikling af todsatser og tilpasning til en fælles landbrugspolitik, må det forventes, at problemerne i 1970-erne får en anden karakter“.

Hermed siger han, at de vil koncentrere sig om den økonomiske og monetære politik. Det er altså det, der er forskellen, og det er ikke det, at fællesmarkedet vil blive noget ringere eller noget vanskeligere at arbejde med.

Må jeg endelig minde hr. Ivar Nørgaard om, at hvis den målsætning, som også hidtil har været hans partis, og som fandt udtryk i den udtalelse, jeg citerede fra hans partis formand, skal holde stik, så kan det ikke nytte noget at operere med fantasier som f. eks. denne tanke, at en nordisk union skulle kunne slutte et arrangement med fællesmarkedet, som skulle være af samme

værdi som et egentligt medlemskab. Hr. Ivar Nørgaard ved meget vel, hvordan EFTA i sin tid blev afvist, da man søgte en samlet forhandling med EEC. Hr. Ivar Nørgaard ved meget vel, at interessen i Fællesskabet er at forhandle med enkelte lande og ikke med grupper af lande. At man vil kunne opnå et eller andet arrangement på samme måde som Grækenland og Tyrkiet, det er måske muligt, men det er i hvert fald ikke nogen løsning på Danmarks markedspolitiske problemer.

Markedsministeren pegede rigtigt på, at det, der bliver det fremtidige spørgsmål i fællesmarkedet, bliver den økonomiske politik, hvilket er af den allerstørste interesse for os. Den sikring, der kan ligge i en virkelig ordning af de europæiske valutaeserver, og den uhyre værdi, der kan ligge i en langstigtet planlægning på det teknologiske, det videnskabelige og det industrielle område — alt dette vil kunne opnås i meget beskedent omfang inden for en nordisk union. Derfor takker vi regeringen for det standpunkt, den har taget, at den går ind i de nordiske forhandlinger i den positive ånd, den gør, men uden bind for øjnene og vel vidende, at Europas enhed må være det mål, som dansk markedspolitik tilsigter.

Vi har med beklagelse set, at det ikke lykkedes at gennemføre forhandlingerne på den måde, man oprindeligt havde tænkt sig, nemlig at dele aftalerne op i det, der under alle omstændigheder kunne opnås de nordiske lande imellem, og som kunne have blivende værdi, og på den anden side det, der måtte falde, hvis et eller flere af de nordiske lande trådte ind i fællesmarkedet. Det ville have været et virkelig konstruktivt resultat. Hvordan det nu er gået eller ikke gået i forhandlingerne, så er resultatet blevet et krav om alt eller intet, modereret blot ved bestemmelsen om, at man i givet fald kan suspendere traktaten og toldunionen, hvilket vil sige, at så må enten det hele falde væk eller man må forhandle sig til rette på ny om det, der har blivende værdi.

Det er måske ikke for sent at rette dette